

Lockdown: Η εστίαση στο κόκκινο

Σε κανονικές συνθήκες, σήμερα, θα διαβάζατε στο So Posh τις εντυπώσεις μου από το πανέμορφο Le Pavillon του ταλαντούχου σεφ Jean-Charles Métyer. Στο ενδιάμεσο όμως, μετά την εξαγγελία των νέων μέτρων στην εστίαση, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για reviews. Η κατάσταση η οποία επικρατεί πλέον ταυτίζεται εντελώς με την έκφραση «ο ουρανός έπεσε στο κεφάλι μας»: οι άνθρωποι που δραστηριοποιούνται στον χώρο αισθάνονται δικαιολογημένα μουνδιασμένοι κι ότι θα βαδίζουν (ξανά) σε πολύ πιο αγκαθωτά μονοπάτια από τους Γαλάτες ήρωες των René Goscinny και Albert Uderzo στα τεύχη του Αστερίξ. Και θα ματώσουν.

Το αρχικό σοκ μετά την ανακοίνωση των μέτρων όπως ήταν αναμενόμενο οδήγησε σε αντιδράσεις. Πρώτη, στη σειρά αυτών, η οργή. Από το Σάββατο, οπότε και έγινε το πρωθυπουργικό διάγγελμα, διαβάζω τις θυμωμένες αναρτήσεις των επαγγελματιών οι οποίοι διαμαρτύρονται έντονα για το lock down στα εστιατόρια, τα καφέ και τα μπαρ, καθώς θεωρούν ότι είναι άδικο την ίδια στιγμή που τα σχολεία και το λιανεμπόριο θα μείνουν ανοιχτά, στις δικές τους επιχειρήσεις να μπαίνει λουκέτο, το οποίο θα παραμείνει για ένα μήνα. Το χρονικό αυτό διάστημα θα αποδειχτεί καταστροφικό, καθώς έρχεται λίγους μήνες μετά την προηγούμενη περίοδο απομόνωσης και μάλιστα αυτή τη στιγμή που όσοι τα κατάφεραν με πολύ κόπο να σταθούν στα πόδια τους, άρχιζαν να ελπίζουν ξανά.

Φανταστείτε πως νιώθουν όσοι είχαν συμμορφωθεί πλήρως με τα μέτρα προστασίας και ακολουθούσαν πλήρως τις οδηγίες των επιδημιολόγων, τηρώντας τα πιο ευλαβικά κι από ότι οι πιστοί τις νουθεσίες της θρησκείας τους. Αποστάσεις, μάσκες, λάμπες UV για απολύμανση, τεστ για το προσωπικό, συσκευές καθαρισμού αέρα και τόνοι αντισηπτικών μπήκαν στη δική τους καθημερινότητα και σε εκείνη των πελατών τους. Με επιπλέον κόστος, το οποίο η πλειοψηφία (προς τιμήν της) δεν το μετακάλισε στους πελάτες. Κι όλα αυτά μαζί με τις συνήθειες δαπάνες που

έχει μια οποιαδήποτε επιχείρηση να «τρέχουν» καθημερινά.

Θα μου πείτε ότι γνωρίζετε αρκετούς επιχειρηματίες στην εστίαση που δεν συμμορφώθηκαν με τα μέτρα. Ούτε η καθαριότητα, ούτε οι αποστάσεις τηρήθηκαν, ενώ η μάσκα στο πηγούνι ήταν συχνό φαινόμενο. Συμφωνώ, αλλά αυτό δε συνέβαινε παντού; Ενώ μεγάλο κομμάτι του κόσμου ακολουθούσε κατά γράμμα τις οδηγίες, υπήρχαν παντού οι αρνητές του ιού οι οποίοι έκαναν του κεφαλιού τους ή ακόμη κι εκείνοι οι «επιδέξιοι ζηλωτές του περίπου», οι άνθρωποι που ξέρουν πολύ καλά πώς να κατηγορούν τους άλλους για τη διασπορά του ιού και να δείχνουν με το δάχτυλο, ενώ δεν μπορούν να βάλουν τάξη ούτε στο ίδιο τους το σπίτι και τα παιδιά τους δεν άφηναν πάρτι για πάρτι.

Ναι, εδώ υπάρχει μια τεράστια αδικία που πολύ φοβάμαι ότι δε θα ακουστεί και θα την πάρει στο διάβα της η λαίλαπα του ιού. Αυτοί οι επαγγελματίες, οι συνεπείς, δεν είναι μόνο οι πρεσβευτές του γαστρονομικού μας πολιτισμού, ο οποίος τροφοδοτεί με αίμα την καρδιά της ελληνικής οικονομίας, τον τουρισμού. Είναι ΚΑΙ οι εκπρόσωποι του πολιτισμού γενικότερα, των καλών τρόπων, της αγωγής, της κοινωνικής συμπεριφοράς και της ευθύνης. Είναι εκείνοι οι συνεπείς πολίτες που πληρώνουν τις δόσεις των χρεών τους κι ως λούζονται τις ίδιες συνέπειες με όσους επίτηδες δεν το κάνουν. Προφανώς, δεν ανήκω στην ομάδα των επιστημόνων που είναι αρμόδιοι για το θέμα κι εννοείται ότι η υγεία είναι πάνω από όλα. Απλά θέλω να επισημάνω αυτό που έγραψε ο Έκτορας Μποτρίνι, σε ένα άκρως συναισθηματικό του IG post. Οι άνθρωποι της εστίασης, μέσα σε όλο αυτό το κακό, χρειάζονται μια ένδειξη που θα κρατήσει την πίστη τους στο μέλλον ζωντανή. Γιατί έτσι θα νιώσουν πως δεν είναι μόνοι. Γιατί πρέπει να βρουν το κουράγιο να συνεχίσουν. Κι ελπίζω οι πολιτικοί αυτής της χώρας να εργαστούν για να δώσουν αυτή την ελπίδα. Αυτό το τελευταίο κάστρο δεν πρέπει με τίποτα να καθεί.

